



UNIVERSITÄTS-  
BIBLIOTHEK  
PADERBORN

## Universitätsbibliothek Paderborn

**Gallia Vindicata, In Qua Testimoniis Exemplisque  
Gallicanæ Præsertim Ecclesiæ, Quæ Pro Regalia, Ac  
Quatuor Parisiensibus Propositionibus A Ludovico  
Maimburgo, Aliisque producta sunt, Refutantur**

**Sfondrati, Celestino**

**[Ort nicht ermittelt], MDCLXXXVIII.**

18. Et Clementis V.

**urn:nbn:de:hbz:466:1-38277**

in Cælis: Memoratum Principem omni honore ac dignitate privatum à Domino ostendimus, & denuntiamus, & nihilominus sententiando privamus omnes, qui ei juramento fidelitatis tenentur adstricti, à juramento hujusmodi perpetuò absolventes, auctoritate Apostolicâ firmiter inhibendo, ne quisquam de cætero sibi tanquam Imperatori vel Regi pareat, vel intendant.

Ludovicus Maimburgus libro II. des Croisades ad ann. 1245. fol. 116. cum sententiam Innocentij recitasset, hæc subdit: En me me temp les Eueques, qui tenoient des cierges allumez, approuvent & confirment la sentence, & en les eteignant prononcent l'anatheme contre lui. Hoc est: Eodem momento Pontificis sententiam Episcopi confirmarunt, ratamque habuerunt, extinguisque, quas manu gestabant facibus, anathema Friderico dixerunt. De hoc eodem Concilio Æmilii & Spondanus hæc habent: Nisi S. Ludovicus Rex Francorum huic Concilio dignitatem, roburque prestisset, turbasset illud armis Fridericus. Habes hic iterum Ecclesiæ Gallicanæ sententiam, non utcunque, sed in ipsa Gallia, plenèque Concilio expressam, & cui muniendæ Episcopi vota, Rex potentiam suam commodarunt: nec habuit Maimburgus, quid huic Concilio opponeret, quamvis alioquin nec timido ingenio, nec parco exceptionum. Jam tecum expende, quæ sit eorum fiducia, qui audent nobis Ecclesiam Gallicanam opponere, cum nullibi plura aut fortiora exempla, quam in Gallia pro nobis obvenerint. Et si nihil aliud, quam Concilij Lugdunensis auctoritas esset, qui rogo sunt illi, qui non dico præferri, sed vel comparari possint cum tam magno, tam sancto, celebrique Confessu, totaque Galliâ tantâ veneratione culto?

XVIII. Anno MCCCVII. Interfecto Alberto Imperatore Philippus Pulcher Galliæ Rex in Senatu maturè agitatâ solemnem ad Clementem V. Pontificem, qui tunc in Gallijs morabatur, Legationem decernit, sibi Imperium, aut Carolo fratri depolceit. Inter alias rationes permovendo Pontifici hanc Legati produxerunt, videl: Cui enim, inquebat, fiat injuria, si vacantis Imperij conditio permutetur? idem fecerunt olim Pontifices alij. Sed Clemens nimiam Philippi potentiam verebatur, si Regno Imperium conjungeret; spatium ergo deliberando petit, & interim clam missis nuntijs Henricum Luzenburgensem promoveri ab Electoribus curat. Vide Conradum Vecerium, (a) Bzovium, & Æmilium,

Bbbb 2

alió-

(a) Conr. Vecer. l. de gest. Henr. VII. Bzov. ad ann. 1307. Æmil. in Phil. Pulch.



alióque. Agnovit ergo Rex Gallia, Regiúsque Senatus, posse Imperia à Pontifice transferri, alioquin cur peterent, quæ fieri non possunt? idque ab alijs retrò Pontificibus factum esse professi sunt.

XIX. Anno MCCCCXIV. Inchoatum est Constantiense Concilium, cui interfuere Sigismundus Imperator, quatuor Patriarchæ, Cardinales viginti novem, Archiepiscopi septem & quadraginta, Episcopi centum sexaginta (alij 270.) Prælati & Doctores sexaginta quatuor supra quingentos; taceo promiscuum vulgus, quod ad mille sexaginta pervenisse dicitur. Cæterum in hoc Concilio præcipuas fuisse Gallorum partes & Galli fatentur, Maimburgus præsertim, (a) in magno Schismate Occidentis: & res ipsa loquitur, cum nemo ignoret, quid Univerſitas Parisiensis, ejúsque Cancellarius Joannes Gerson in Concilio præstiterint, à cujus doctrina, calamóque, velut pacis Oraculo Patres pendebant, cui meritò illud Eliæ applices elogium: (b) *Et surrexit Elias quasi ignis, & verbum ipsius quasi facula ardebat.* Episcopi Conventus Parisiensis propositione secundâ dicunt: *Decreta Concilij Constantiensis à Sede Apostolica comprobata, ac totius Ecclesie usu confirmata, atque ab Ecclesia Gallicana Religione perpetuè esse custodita.* At verò nullum Concilium magis, pluribusque exemplis hanc ipsam Pontificis in Reges potestatem ostendit, deciditque, ut ad eò & secum ipsis pugnent, qui Concilium Constantiense miris laudibus extollunt, simulque ab ejus doctrina discedunt; & cum Ecclesia Gallicana, quæ in Concilio sedit, in Concilio dixit, & quam tamen Maimburgus non audit, imò eodem tempore impugnat, laudatque. Concilium ergo Constantiense *Sessione 20.* Friderico Austriae Duci, *in virtute sanctæ Obedientia, & sub pena privationis omnium bonorum Feudalium, quæ ab Ecclesia vel Imperio obtinet, & inhabilitationis suæ, & filiorum suorum ad obtinendum tam feuda, quam officia & Beneficia, & honoris ac fame, & communionis in consilijs Principum mandata, ne jura & bona Episcopatus Tridentini invadat.* Et *Sess. 31.* in monitorio contra Comitem virtutum: *Et si prædictas penas interdicti & excommunicationis dictus Fridericus animis sustinuerit induratis, ad omnes alias penas spirituales & temporales procedere valeant.* Et *Sessione 39.* *Si quis in electione metum, vel impressionem aut violentiam intulerit, cujusvisque status vel præminentia fuerit, etiamsi Regali aut Imperiali præfulgeat dignitate, illas penas ipso facto incurrit.*

(a) Maimb. Grand. Schism. d' Occid. præsertim. l. 3. (b) Eccles. c. 48.